

обръщаше въ ржце и не се решаваше да ги опита на краката си. Пантофкитѣ бѣха тѣй малки, че едвамъ биха се хванали на крачката и на най-малката кукличка на сестричето му.

Бимъ Бамъ Бумъ разбра Итковото колебание, грабна пантофкитѣ и рече:

— Ехъ тия хора! Какъ лошо учатъ децата си! Тѣ нѣма да ги научатъ, че децата всичко могатъ да направятъ.

Наведе се бързо той, дигна единия Итковъ кракъ, пантофката се продължи самичка и кракътъ се пѣхна, като че бѣ мѣренъ за пантофката. Дигна и другия му кракъ и пантофката се нахлузи сама на него.

— Върви следъ мене! — рече Бимъ Бамъ Бумъ.

Итко тръгна. Влѣзе въ двореца и заяпа смаянъ. И стениѣ, и поדותѣ, и таванътъ бѣха стѣклени. Ала тѣзи стѣкла не бѣха твърди, чупливи. А пипнешъ ги, тѣ меки, огъватъ се и не сж студени. Отъ таванитѣ блестѣха хиляди звездички. Но не, това не бѣха звездички, а хиляди и хиляди скжпоценни камъни, бриланти, елмази, диаманти. Бимъ Бамъ Бумъ отвори една голѣма врата, застана на прага и извика:

— Още единъ гостъ!

Итко пристѣпи напредъ и се спрѣ смаянъ. Въ голѣмъ, широкъ и разкошно нареденъ салонъ той видѣ дълги бѣли сребърни маси. Край тѣхъ седѣха хиляди, хиляди красиви малки момчета и момичета. Итко позна нѣкои отъ тѣхъ. Това бѣха неговитѣ познайници отъ пѣстрата ливада, малкитѣ момченца и момиченца, цвѣтята, пеперудкитѣ, брѣмбаритѣ и щурцитѣ. Имаше и много още други, които той не познаваше.

(Продължава въ трета книжка).

Александъръ Спасовъ

